

EL LLENGUATGE

A la recerca d'errors

1/II/1977

El verb buscar, que ens prové del castellà, ja fa molt de temps que es va introduir a la nostra llengua i el diccionari normatiu el va admetre des del primer moment, amb el mateix valor que cercar, que és la nostra forma genuïna: fins i tot ens ha donat algun compost, com ara busca-raons, molt popular i usual.

Però el que no hem obtingut de buscar és cap derivat postverbal. Per a indicar l'acció de buscar o cercar, doncs, no podem recórrer al substantiu busca, que si bé existeix en català, no té cap relació amb buscar, i designa solament diversos objectes materials: un bri, una palleta, un pal, l'agulla d'un rellotge, etc. I menys encara a la forma «búsqueda», que algú no s'està tampoc de fer servir, però que és totalment inexistent en la nostra llengua.

Per tant, ens cal recórrer necessàriament al postverbal de cercar, cerca, o bé al compost recerca, amb els quals hem format els conjunts en cerca de i a la recerca de, que tenen valor de locucions prepositives: Les seves recerques foren infructuoses. Ho regiraven tot en cerca d'indicis. Anaven a la recerca de peixos grossos. També hauriem de considerar la locució a la percaça de, que comporta una idea d'afany especial, de porfídia: a la percaça dels facinerosos, de les salvatgines, d'errors, de mentides, etc.

Però no hauriem d'oblidar que, en una expressió espontània, en molts casos ens serviríem més aviat de les formes verbals corresponents. Sense vacil·lar, doncs, traduiríem «Han venido a Barcelona en busca de trabajo» per Han vingut a Barcelona a cerca (o a buscar) feina.

ALBERT JANE